

(Donbas) Dinyester yayında ve zengin bir tarım bölgesi olan orman bozkır kuşağında toplanmıştır. Nüfusun % 68'i şehirlerde, % 32'si kırsal kesimde yaşar. Slav etnik grubuna mensup bulunan ve Küçük Ruslar olarak da bilinen Ukraynalılar'ın ülke nüfusuna oranı 1989'da % 72,2 iken 2001 de % 77,8'e yükselmiş, aynı dönemde ülkedeki Rus nüfus oranı 22,1'den 17,3'e gerilemiştir. Öteki azınlık toplulukları arasında Beyaz Ruslar, Moldovalılar, Bulgarlar, Polonyalılar ve Kırım Tatarları yer alır. Resmî dil Ukraynaca'dır. Nüfusun yaklaşık % 72'si Ortodoks hristiyan, % 15,8'i Katolik hristiyan, % 2,4'ü Protestan'dır. Geriye kalan kısımda müslüman azınlığı oluşturan Kırım Tatarları, Dinyeper nehrinin batısında yaşayan Roman Katolikler ve Rus Ortodoks Ukraynalılar bulunur.

Ukrayna ekonomisinde tarım ve sanayi en önemli sektörleri teşkil eder. Ülke topraklarının yaklaşık % 55'i ekilebilir arazi niteliğindedir. Ukrayna'nın büyük bölümü tahıl tarımına elverişli, çernezyom adı verilen kara topraklarla kaplıdır. Sovyetler Birliği döneminde burası ülkenin "ekmek sepeti" diye nitelendirilmekteydi. Tarımda makine kullanımı yaygındır. Başlıca tarım ürünlerini buğday, mısır, şeker pancarı, ay çiçeği, patates ve sebzeler oluşturur. Ülke çapında yaklaşık 8000 kolektif çiftlikle (kolhoz) 1700 civarında devlet çiftliği (solhoz) vardır. Tarımın yanında hayvancılık da (sığır ve domuz) önemli paya sahiptir. Ukrayna'da en zengin yer altı kaynakları kömür (Donets havzası), demir (Krivoy-Rog), manganez (Nikopol), petrol ve doğal gazdır. Ancak petrol ve doğal gaz ihtiyacının önemli kısmı Rusya'dan ithal edilir. Ülkede ayrıca kaya tuzu, cıva, grafit, titanyum, boksit ve fosforit yatakları vardır. Demir ve maden kömürü bakımından zengin olduğundan demir çelik sanayii, ayrıca kimya ve gıda sanayii gelişmiştir. Elektrik üretiminde termik ve nükleer santrallerin payı fazladır. Ağır sanayi tesisleri Donets ve Dinyeper vadisinde toplanmıştır. Ülkede metalurji araçları, dizel lokomotifler, televizyon ve traktör üreten fabrikalar vardır. Suni gübre, sülfirik asit ve şeker fabrikaları ekonomide önemli yer tutar. Ukrayna'da ekonomik zenginlik olarak turizm gelişme göstermektedir. Elverişli iklim şartları sebebiyle Kırım'ın güney sahillerine Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği döneminde turistik tesisler inşa edilerek (özellikle Yalta ve Kefe kıyıları) burası Sovyet ileri gelenlerinin turistik kıyısı halini almıştı, bu durum günümüzde de devam etmektedir.

BİBLİYOGRAFYA :

Faik Sabri Duran, *Büyük Devletler Komşu Hükümetler*, İstanbul 1938, s. 373; Besim Darkot, *Avrupa Coğrafyası*, İstanbul 1969, s. 104; İbrahim Güner – Mustafa Ertürk, *Kıtalar ve Ülkeler Coğrafyası*, Ankara 2005, s. 134-136; H. J. de Blij – P. O. Muller, *Geography: Realms, Regions and Concepts*, New York 2006, s. 96-97; Ramazan Özey, *Avrupa Coğrafyası*, İstanbul 2009, s. 130-131; <http://www.temha.net/cografya/siyasi/devletler/ukrayna.htm> 2010; <https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/geos/up.html> 2010; <http://en.wikipedia.org/wiki/Ukraine> 2010; <http://ukrcensus.gov.ua/2010>.

HALİL KURT

II. TARİH

Ortaçağ'da genel karakterini kazanan Ukrayna tarihini Kiyef/Kiev Prensligi, Litvanya-Lehistan ve Rus-Osmanlı hâkimiyeti, Kazaklar ve Hatmanlık Devleti, XIX. yüzyıl millî ve kültürel uyanışı ve ulusal Ukrayna Devleti'nin doğuşu gibi farklı dönemlere ayırmak mümkündür. Kelime itibarıyla "serhad, sınır bölgesi" anlamına gelen Ukrayna'nın geçmişte burada var olmuş bütün devlet ve toplulukların ortak tarihinin ülkesi ve halkının da bunların karışımından meydana geldiğini ileri sürmek tarihsel verilere ters düşmez.

Ukrayna coğrafyasının ilk sakinleri Kimmerler, İskitler ve Sarmatlar'dır. II. yüzyıla kadar süren Sarmat egemenliğine Alman asıllı Gotlar son verdi. 375'te Ukrayna'yı istilâ eden Hunlar, Got egemenliğini ortadan kaldırdı. Hun istilâsının yol açtığı Kavimler göçü sebebiyle boşalan Ukrayna arazisi V. yüzyılda Türk asıllı İdil Bulgarları, VI. yüzyılda Avarlar tarafından ele geçirildi. Ukrayna üzerinde bu şekilde başlayan Türk kavimleri etkisi VII-XIII. yüzyıllar arasında Hazarlar, Peçenekler, Uzlar (Türk) ve Kumanlar'la devam etti. Orta Dinyeper, Pipet nehri, Karpat dağları ve Vistül nehri sahaları eski Slavlar'ın ana yurdu olarak kabul edildi (Kurat, s. 4). Siyasî birliğe sahip olamayan Slavlar'ın büyük kısmı VIII. yüzyılın başlarında Hazar Hakanlığı'nın egemenliği altına girdi. Ukrayna'nın erken tarihi, Vareglar tarafından kurulan ve 1240'ta Tatarlar tarafından yıkılan Kiyef Prensligi ile bağlantılıdır. Kiyef Prensligi'nin "Kiy, Koy, Kay" varyantlı bir Türk kabilesince oluşturulduğu, ilk knezlerin "kagan" unvanı taşıdığı, merkezleri Kiyef'in de bunların adına dayandığı ileri sürülür. Kiyef, Altın Orda Hanlığı'nın işgali sırasında Mankirman / Mankirman şeklinde anılıyordu; XVI. yüzyıl başlarında bazı Osmanlı belgelerinde bu adlandırmaya rastlanır. Doğudaki bölgeler Tatar hâkimiyeti altına girerken batı

kısımları nisbeten bu ağır baskıya tahammül edebilmiştir. Kiyef Prensligi'nin dağılmasından sonra değişik yerlerde farklı prenslerin (knez) hüküm sürdüğü bir dönem girildi. Ukrayna knezliklerinin en önemlisi olan Galiçya lie (Haliç) Wladimir (Lodomerya) arasında meydana gelen birleşik prenslik 1323'te Litvanya tarafından zaptedildi, Galiçya ise 1352'de Polonya'nın eline geçti.

Litvanya ve Lehistan'ın iç ve dış etkenlerle başlattıkları birleşme sürecinin ürünü olan Krevo Birliği (1385) Ukrayna için bir dönüm noktası teşkil etti. Bu dönemde Litvanya ve Ukrayna, Leh soylu sınıfı (Szlachta) egemenliğinde Katolik inancı doğrultusunda yeni bir muhtevaya dönüştürüldü (*Omeljan Pritsak Armağanı*, trc. Fikrettin Yavuz, s. 85). Birliğin hâkimiyeti, XV. yüzyılın başlarından itibaren güneye doğru hızlı bir yayılma göstererek Karadeniz'e ulaştı. Litvanya Dükü'ünü Lehistan içinde eritip gerçek bir birliktelik oluşturan Lublin İttihadi'nin kurulmasının ardından (1569) uygulanan yoğun asimilasyon politikaları, Ukrayna'nın ulusal tepkisini temsil edecek olan Kazaklar'ın tarih sahnesine çıkmasında etken oldu. Bu birliktelikten sonra Polonya soyluları, Ukrayna topraklarının tarımsal potansiyeline göz dikecek bölgenin Ortodoks ahalisi üzerinde Katolikliğin zorla yayılmasına yöneldiler. Ukrayna bu baskılara karşı verdiği mücadeleden Kiyef Akademisi'nin kuruluşu, Ortodoks kilise hiyerarşisinin tekrar ihdası (1620) gibi gelişmelerle millî ve dinî açıdan daha bilinçlenmiş olarak çıktı ve Ukraynalılık fikri kök salmaya başladı (Rhode, s. 242-243).

Lehistan cumhuriyetinin (Rzeczpospolita) Ukrayna topraklarını Kırım Tatarları'nın akınlarına karşı korumaktan âciz kalması bölgedeki halkı savunma önlemlerine yöneltti. Askerî bir örgütlenme içinde Kazaklar'ın, başlarındaki "hatman" adı verilen seçilmiş önderleriyle XVI. yüzyıldan itibaren önemli bir güç faktörü şeklinde ortaya çıkması böyle gerçekleşti. Bunlar Lehistan-Rusya ve Osmanlı devletlerinden oluşan üç komşu güçle zorlu bir mücadele içine girdiler. Kazaklar, Leh soylu sınıfının (Szlachta) sosyal ve dinî baskıları sebebiyle pek çok defa ayaklandılar; bazan da sınır bölgelerinde kendi hâkimiyet alanlarını kurmak isteyen büyük soyluların (magnat) iktidarlarına vasıta oldular. İlk önemli Kazak hatmanlarından Vişnevetskinin (Dmytro Vyshnevetsky), Dinyeper (Özü nehri) üzerindeki Çağlayanlar (Porog) böl-

UKRAYNA

gesinde kurduğu (1552), Seç (Zaporożska Sič / Zaporizka Sich) adı verilen müstahkem yerleşke kısa zamanda Kazaklar'ın merkezi haline geldi. XVI. yüzyıldan itibaren başta Kırım yarımadası olmak üzere bütün Karadeniz sahilleri, Güney Karadeniz'in İstanbul'dan Sinop'a uzanan bütün sahil şehirleri Kazak tehdidi ve talan saldırıları altında kaldı. 1624'te Boğaz'dan içeri girecek İstinye'ye kadar indiler ve çevreyi yağmaladılar. Bu gelişmeler Osmanlı-Lehistan ilişkilerini şiddetli ve sürekli bir gerilime soktu. Lehistan kendisine tâbi olan Kazaklar'a yönelik etkili ve kısıtlayıcı tedbirler almak zorunda kaldığında buna karşı büyük çaplı bir mücadeleye giriştiler ve Rusya tarafından desteklendiler.

Boğdan Hmelniiski (1648-1657) Kazak ayaklanmasını büyük bir ihtilâle dönüştürdü. Bütün Özü havzasını kaplayan bu olay bölgede XVII. yüzyılın en önemli gelişmesini teşkil etti. 1648'de Lehistan'ı iki savaşta kesin şekilde mağlûp eden Hmelniiski Kiyef'e girdi. Böylece Ukrayna artık bağımsız bir siyasî yapı haline geldi. Osmanlı Devleti ve Kırım Hanlığı ilk aşamada Hmelniiski'nin müttefiki olarak yanında yer aldı. Ukrayna Kazak Hatman Devleti ile Osmanlılar arasında Haziran 1648'de yapılan ittifak (Pritsak, *İlmi Araştırmalar*, sy. 7 [1999], s. 275-279) Kırım Hanlığı'nın muhalefeti yüzünden devam edemedi. Hmelniiski yoğun temaslar sonunda Osmanlı himayesinden ümidini kesince Moskova'ya yöneldi. Rusya bunu Ortodoks Slavları aynı çatı altında toplama siyaseti için bir fırsat kabul etti. Bu doğrultuda Moskova ve Hmelniiski arasında Pereslav Antlaşması imzalandı (1654). Antlaşmanın en önemli tarafı Ukrayna'yı Moskova hâkimiyetine sokmasıydı. Pereslav Antlaşması'nın Moskova'ya tanıdığı statü, Ukrayna üzerinde

kuvvetle cereyan eden Lehistan-Moskova-Osmanlı rekabetini en üst noktaya çıkardı. Lehistan, Kazaklar üzerinde kurduğu baskı sonunda nihayet bunları tekrar kendi yanına çekmeyi başardığında (1658) bu gelişme Moskova tarafından Pereslav Antlaşması'nın ihlâli olarak değerlendirildi ve Lehistan'a savaş ilân edildi. Rus ordusu birleşik Leh, Kırım ve Kazak kuvvetleri tarafından yenilgiye uğratıldı (Öztürk, s. 263-265).

Leh, Moskova ve Türk yanlısı gruplar arasındaki ihtilâflar Hatman Devleti'nin idaresini imkânsız hale getirmekteydi. Bu sebeple kısa zaman içinde Ukrayna mücâvir devletlerin egemenliğinde üç parçalı siyasî bir yapıya dönüştü. Özü nehrinin batısı (Sağ Yaka Ukraynası) Lehistan'ın, doğusu (Sol Yaka Ukraynası) Kiyef dahil olmak üzere Rusya'nın hâkimiyetine girdi; güneyi ise Türk hâkimiyeti altındaydı. Sağ Yaka, 1665-1672 yıllarında hatmanlık yapan Petro Doroşenko'dan itibaren Türk idaresine geçti. Rusya ve Lehistan arasında yapılan 1667 tarihli Andrussuvo Antlaşması, Ukrayna tarihini yeni bir aşamaya soktu. Antlaşma ile Ukrayna bu iki devlet arasında paylaşıyor ve Osmanlı Devleti dışlanıyordu. Bu oldu bittiyi tanımayan Osmanlı hükümeti Sağ Yaka Ukraynası hatmanı Doroşenko ile müştereken Lehistan üzerine yürüdü ve Lehistan bu bölge üzerinde Doroşenko'nun egemenliğini tanımak zorunda kaldı. Osmanlı kuvvetlerinin desteğini alan Doroşenko, Moskova egemenliğindeki Sol Yaka Ukraynası üzerinde de hâkimiyetini genişleterek bütün Ukrayna'nın hatmanı unvanını aldı (1668). Böylece Ukrayna, Türk nüfuzu altında birleşmiş oluyordu.

Doroşenko, Lehistan ve Moskova tarafından yürütülen şiddetli muhalefet yü-

zünden kalıcı bir başarı sağlayamadı. 1669'da Moskova Sol Yaka'yı işgal ederek kendi hatmanını tayin etti. Osmanlı Devleti, Doroşenko ile birlikte 1672'de Kamanice seferini gerçekleştirip Podolya üzerinde hâkimiyet kurdu, sınırlarını Kiyef dolaylarına kadar genişletti. Kamanice eyalet statüsüyle Osmanlı idaresine bağlandı (İnbası, s. 135). Lehistan'ı Ukrayna'dan dışlayan bu hadise, II. Viyana Kuşatması esnasında (1683) Lehistan'ın Türk karşıtı cephenin en hararetli savunucusu olması ve Türkler'e öldürücü darbeyi vurmasındaki temel etken oldu. Türkler, 1674-1678 yıllarında Rusya denetimindeki Sol Yaka Ukraynası üzerinde baskı uyguladılar ve bölgeye müdahale eden Ruslar'la savaşmak için Çehrin Seferi'ne giriştiler. Bu ilk Türk-Rus savaşı, Kırım Hanlığı ile Moskova arasında yapılan ve Osmanlı hükümetince onaylanan Bahçesaray Antlaşması'yla (1681) sona erdiğinde Kiyef dahil Sol Yaka Ukraynası Moskova'ya bırakıldı (Öztürk, s. 269 vd.). Karlofça Antlaşması'nın ardından (1699) Sağ Yaka Ukraynası da Lehistan'a iade edildi.

Ukrayna siyaseti, 1687-1709 arasında Ukrayna hatmanı olan İvan Mazepa döneminde şiddetli dalgalanmalara uğradı. Mazepa, iktidarının ilk yıllarında Moskova ile tam uyum içindeydi. Böylece Büyük Petro'nun garantörlüğünde iki yaka birleşiyor, ancak Moskova nüfuzunda bulunuyordu. Rusya'nın Lehistan, Litvanya ve İsveç'e karşı 1700-1721 yıllarında yürüttüğü Büyük Kuzey savaşında Mazepa'nın Moskova karşıtı cephe ile ittifaka yönelmesi üzerine bu uyum bozuldu. Poltava Muharebesi'nde (8 Temmuz 1709) İsveç Kralı XII. Şarlı ağır bir yenilgiye uğratan I. Petro kralı Osmanlı Devleti'ne sığınmak zorunda bıraktı. Yaşlı ve hasta olan Mazepa da üst düzey yöneticilerinden çok sayıda maiyeti ve 4000 Zaporog Kazağı ile Bender'e sığındı. Kazaklar Prut seferinde de (Temmuz 1711) Türkler'in yanında yer aldılar. Sadrazam Baltacı Mehmed Paşa savaş esnasında yakaladığı fırsatı değerlendiremedi. Ukrayna'da Türk nüfuzunun azalmasına paralel olarak Moskova'nın etkinliği arttı. I. Petro Ukrayna'nın özerkliğini tahdit etti, 1764'te hatmanlık unvanının kullanımı yasaklandı. II. Katherina, Ukrayna ve Rusya'yı tek çatı altında birleştirdiğini ilân etti (1764) ve güney bölgelerinde yeni eyaletler kurmak suretiyle Ukrayna'yı yeni bir idarî yapı içine soktu. Zaporog Kazakları'nın merkezi Seç'in Ruslar tarafından imha edilmesi (Haziran 1775) ve Ukrayna ulusal kilisesinin kapatılmasın-

Charles
Simono'nun
Poltava
Muharebesi'ni
tasvir eden
yağlı boya
tablosu

dan (1786) sonra Ukrayna Sol Yaka Hatmanlığı tamamen tarihten silindi. Sağ Yaka Ukraynası'nda da durum olumsuzluklar içinde gelişti. 1714'te Sağ Yaka'da kontrolü yeniden ele geçiren Lehistan yıpratıcı bir sürgün politikasına girişti; aslı nüfus yerinden edilerek Kuzeybatı Ukrayna'dan göçler alındı. Bu süreçte karşı sesini duyan tek unsur Ortodoks Haydamaklar oldu. 1734, 1750 ve 1768'de çıkan Haydamak ayaklanmalarının sonuncunda yahudi ve Katolik nüfusu önemli kayıplar verdi.

Ukrayna (اوقرینا) kelimesi XVI. yüzyılın ilk yarısından kalma bazı Osmanlı belgelerinde göze çarpmakla beraber bu genelde coğrafi bir tanımlamadan öteye geçmez. Osmanlı dünyasında Ukrayna tanımlaması XVIII. yüzyılın ortalarına kadar genelde Rus, Urus kelimeleriyle karşılaşılır ("Urus palamkaları", Râşid, I, 285) ve Mosko olarak zikredilen Rusya ile karıştırılmamalıdır. 1672 tarihli Bucaş Antlaşması'nın üçüncü maddesinde Ukrayna tanımlamasına yer verilir (Silâhdar, I, 612). Evliya Çelebi de "Rus Hatmanı Doroşenko" diyerek bu duruma açıklık getirir (*Seyahatnâme*, V, 127). XVIII. yüzyılın sonundan itibaren Rus ismi eski Moskova devleti anlamında Rusya'yı karşılamaya başlar. Siyasî bir kavram bağlamında Ukrayna kelimesi, Osmanlı kaynaklarında Hatman Doroşenko'nun Osmanlı hâkimiyetini kabul etmesi münasebetiyle kendisine yazılan 1672 tarihli nâmede geçer. 1678'de Yurii Hmelnitski'nin hatmanlığa tayininde şimdiye kadarki kullanımı olan Rus kelimesi yerini Ukrayna alır. Köprülü Ahmed Paşa, Leh Başvekilî Olszewski'ye yolladığı ve Ukrayna üzerindeki hak iddialarını çürüttüğü, Ukraynalıların kendi bağımsızlıkları için mücadele verdiklerine işaret ettiği 1672 tarihli mektubunda da (Silâhdar, I, 570-572) Ukrayna kelimesini siyasî anlamda kullanmıştır (Pritsak, *İlmî Araştırmalar*, sy. 7 [1999], s. 280, 283-284).

Ukrayna 1775-1918 yılları arasında Rus Çarlığı'nın hâkimiyeti altında kaldı. Ukrayna millî bilinci XIX. yüzyıldaki modern milliyetçilik döneminde yükselmeye başladı. Düşünce merkezi önceleri 1805'te kurulan Krakau Üniversitesi iken 1830'larda Kiyef Üniversitesi ön plana geçti. Avrupa'daki 1848-1849 ihtilâlleri Batı Ukrayna'da kuvvetli bir milliyetçi yansıma teşkil etti. Ukrayna halkının Ruslar'dan ayrı bir millet olduğu kanaati bu milliyetçilik faaliyetlerinin bir eseridir. I. Dünya Savaşı durumunda önemli değişiklikler meydana getirdi. Rus Çarlığı'nın 1917 Ekim İhtilâli ile dağılması ve bir iç savaşın çıkması Ukraynalılara ba-

ğımsızlıklarını ilân etmek için beklenen fırsatı verdi. 17 Mart 1917'de toplanan Merkezî Ukrayna Radası çalışmaya başladı. Brest Litovsk Antlaşması (3 Mart 1918) uyarınca Avusturya-Macaristan ve Almanya'nın Ukrayna'yı koruma iddiasıyla Batı Ukrayna'yı işgale yönelmesi sonucunda Ruslar çekildiler. Almanlar Hatmanlık Hükûmeti adıyla yeni bir hükûmet kurdular. Kasım 1918'de Alman birliklerinin çekilmesi Ukrayna garantörlüğünde boşluk doğurdu. Bolşevik idaresi yerel meclisleri feshederek Ukrayna'nın bağımsızlığına son verdi. Ukrayna Radası'nın direnişe geçmesi üzerine 1917-1921 yılları arasında Ukrayna-Rus savaşı cereyan etti. Bu kargaşa döneminde yaşanan şiddetli mücadeleler neticesinde Kiyef'te Ukrayna Millî Cumhuriyeti ilân edildi (26 Aralık 1918). Ukrayna Millî Cumhuriyeti Ocak 1919'da Batı Ukrayna Millî Cumhuriyeti'nin kurulduğunu bildirip Batı Ukrayna'yı bağımsızlık sürecine dahil etti. Polonya ile Sovyetler arasında imzalanan Riga Antlaşması'yla (18 Mart 1921) Polonya'nın Batı Ukrayna üzerindeki hâkimiyeti tanındı.

II. Dünya Savaşı'nın ardından Lehistan da Rus hâkimiyeti altına girdi; bu suretle Batı ve Doğu Ukrayna, Stalin yönetiminde hiçbir siyasî yapının yaşama imkânı bulamayacağı Sovyet egemenliği altında kaldı (*Kratka Balgarska Enciklopedija*, V, 222-224). Sovyet sisteminin XX. yüzyılın son çeyreğinden itibaren çökme emaresi göstermesi Ukrayna tarihinin son safhasını başlattı. Sovyet lideri Mihail Gorbaçov'un reformları neticesinde komünist idaresi altındaki milletler bağımsızlık sürecine girdiler. Sosyalistler ve demokratların temel bloklarını teşkil ettiği Ukrayna demokratik seçimleri Mart 1990'da gerçekleşti. Muhalefeti temsil eden Demokratik blok 16 Haziran 1990'da Ukrayna'nın bağımsız-

lığının ilânını sağladı. 19 Ağustos 1991'de Moskova'da komünizmin yeniden tesisini amaçlayan başarısız darbeden sonra nihayet tarihe karışan Sovyetler'de on beş yeni devlet bağımsızlığını ilân etti; 24 Ağustos 1991'de Ukrayna da bunlar arasına katıldı.

BİBLİYOGRAFYA :

Evliya Çelebi, *Seyahatnâme*, V, 127; Silâhdar, *Tarih*, I, 410, 570-572, 612; Râşid, *Tarih*, I, 285; W. E. D. Allen, *The Ukraine: A History*, Cambridge 1940, tür.yer.; M. Hrushevsky, *A History of Ukraine*, New Haven 1941, tür.yer.; Akdes Nimet Kurat, *Rusya Tarihi*, Ankara 1948, tür.yer.; G. Rhode, *Kleine Geschichte Polens*, Darmstadt 1965, s. 242-243; G. P. March, *Cossacks of the Brotherhood: The Zaporog Kosh of the Dniepr River*, New York 1990, tür.yer.; Yücel Öztürk, *Özü'den Tuna'ya Kazaklar-I*, İstanbul 2004, tür.yer.; Mehmet İnbaşı, *Ukrayna'da Osmanlılar: Kamançe Seferi ve Organizasyonu (1672)*, İstanbul 2004, tür.yer.; O. Pritsak, "Rusların Kökeni" (trc. M. Bilal Çelik), *Omellan Pritsak Armağanı* (ed. Mehmet Alpargu – Yücel Öztürk), Sakarya 2007, s. 41-65; a.mlf., "Kiev Rusyası ve Onaltıncı-Onyedinci Yüzyıl Ukraynası" (trc. Fikrettin Yavuz), a.e., s. 67-97; a.mlf., "İlk Türk-Ukrayna İttifakı" (trc. Kemal Beydilli), *İlmî Araştırmalar*, sy. 7, İstanbul 1999, s. 254-284; P. Bartl, "XVII. Yüzyılda ve XVIII. Yüzyılın İlk Yarısında Kazak Devleti ve Osmanlı İmparatorluğu" (trc. Kemal Beydilli), a.e., sy. 6 (1998), s. 301-330; A. Balevski v.dğr., "Ukrainska Sovetska Socialističeska Republika, USSR (Ukraina)", *Kratka Balgarska Enciklopedija*, Sofia 1969, V, 222-227.

YÜCEL ÖZTÜRK

III. ÜLKEDE İSLÂMİYET

Ukrayna topraklarında yer alan Kırım yarımadasına müslümanların ilk gelişi VII. yüzyıla kadar uzanır. Bu dönemde bölgenin yerlileri olan Alan kabileleri arasında onların cenaze törenlerini İslâm'a göre yaptıklarına dair bazı deliller ortaya çıkmıştır. IX. yüzyılın ikinci yarısında Kiev (Kiyef) şehri civarında Vikingler tarafından ku-

Kiev'de
tarihi
Altın Kapı –
Ukrayna